

Michael Bennett

Liever het bloed

A.W. Bruna Uitgevers

1

Een veeg op de bladzijde van de geschiedenis

5 oktober 1863

Zijn handen maken snelle bewegingen terwijl hij de verzilverde koperen plaat oppoetst tot een perfect spiegellend oppervlak. Op een goede dag, laten we zeggen op een dag waarop hij in opdracht portretten maakt van leden van een rijk Londens koopmansgezin, produceert hij met gemak dertig daguerreotypen, misschien meer. In dit godvergeten oord aan de andere kant van de wereld is dat echter veel moeilijker. Hij is ingehuurd door het leger van de koningin en ziet zich keer op keer genoodzaakt zijn kunst te bedrijven in het open veld, waar hij geen permanente studio heeft, noch een donkere kamer waarin hij zijn materiaal kan voorbereiden.

Het is een uitdaging, op z'n zachtst gezegd. Maar hij gaat prat op zijn professionalisme.

Bedekt door een zwarte doek maakt de daguerreotypist de glimmend gepoetste plaat gevoelig in een bak met jodumkristallen. Hij wacht geduldig tot de dampen reageren met het zilver.

Andere aanwezigen zijn minder geduldig.

‘We hebben niet de hele dag de tijd,’ zegt de kapitein van de troep. ‘Schiet op, kerel.’

De kapitein is nogal beschonken en is dat al uren, al sinds zijn mannen erin slaagden de gevangene aan te houden. Eerlijk gezegd is hij vaker dronken dan nuchter, iets wat zijn mannen maar al te goed weten, getuige het constante gebrek aan rum in hun avondrantsoen. En terwijl niemand zich durft te beklagen over de situatie, heeft de drankzucht van de kapitein hem geen vrienden onder zijn ondergeschikten bezorgd.

Onder de zwarte doek telt de daguerreotypist geduldig de seconden af tot de chemische reactie voldoende is doorgezet. Eenenwintig, tweeëntwintig...

‘Wat voer je daar uit onder die zwarte doek?’ snauwt de kapitein, ongeduldig omdat hij terug wil naar zijn tent. Zijn fles is pas halfleeg en de dag is bijna om.

De daguerreotypist zucht in het donker onder zijn doek. Vijfentwintig, zesentwintig... Een tijdlang had hij grootsere plannen met zijn leven. Ooit droomde hij van een studie aan de kunstacademie, stelde hij zich een leven voor als schilder die de Vlaamse stijl opschudde en vernieuwde voor een bewonderende Britse kunstwereld. Maar als zoon uit een oud geslacht van smeden was er weinig hoop dat hij of aangenomen zou worden aan de kunstacademie, of het extreem hoge collegegeld zou kunnen betalen. Met het vreselijke vooruitzicht de familiehandel in hoefijzers en ijzeren hekken te moeten voortzetten, gooide hij het over een andere boeg en koos hij voor deze nieuwe kunstvorm, het afdrukken van het lichtspectrum op zilveren platen. Het vastleggen van bevroren afbeeldingen van het leven, niet met olie- of waterverf, maar met koper en kwik en zilver. Zo kon hij de kost verdienen terwijl hij zijn niet geringe vaardigheden inzette voor het lichtspel op het landschap of de menselijke vorm.

Het is geen schilderkunst. Maar het kan ermee door. Vijf-
enveertig...

Hij komt onder de doek vandaan. 'Dat werd verdomme
tijd,' zegt de kapitein.

De daguerreotypist begeeft zich tussen de soldaten, ver-
plaatst hen zorgvuldig om zo goed mogelijk gebruik te ma-
ken van het schelle Nieuw-Zeelandse licht zoals dat door
de takken valt van de hoog oprijzende boom waar ze onder
staan. 'Dit is moderne alchemie,' zegt hij monter, zich be-
wust dat degenen die onbekend zijn met deze technologie
het maken van een daguerreotype misschien bedreigend
vinden. 'Een stukje tovenarij. Jullie beeltenis wordt voor-
goed vastgelegd; dit moment beklijft, nog lang nadat jullie
botten tot stof zijn vergaan.'

'Schiet op,' lalt de kapitein. 'Ik moet schijten.'

'Dat doet rum met je darmen,' zegt een soldaat, precies zo
zacht dat de kapitein het niet hoort.

De daguerreotypist loopt terug naar zijn kist met appara-
tuur, geïrriteerd door 's mans dronken gebrek aan waarde-
ring voor zijn kunst. 'Dit noemen we de lens,' legt hij uit en
hij wijst op de kleine uitstulping die uit het midden van de
houten kist steekt. 'Als ik het kapje weghaal, moeten jullie
helemaal stilstaan. Hélemaal stil. De minste beweging en
jullie zullen slechts een veeg op de bladzijde van de geschie-
denis zijn.'

De drankadem en het rood aangelopen hoofd van de ka-
pitein daargelaten, benaderen de soldaten dit proces met de
nodige plechtigheid, ze wrijven hun uniformknopen op en
poetsen hun hoge laarzen glimmend.

'Hoe moeten we kijken?' vraagt er een. 'Glimlachen we?'

'Glimlachte Christus op *Het laatste oordeel*?' bitst de
daguerreotypist.

'Hij zou even later verdomd grote spijkers door zijn han-

den gehamerd krijgen,' verheldert de jongste soldaat. 'Geen wonder dat hij niet glimlachte.'

De daguerreotypist negeert het gelach en houdt stug vol. 'Beitelde Michelangelo een glimlach op Davids gezicht? Een glimlach maakt van een man een idioot,' zegt hij. 'Glimlachen is voor dwazen. Niet doen.'

Hij gaat bij de lens staan.

'Klaar,' waarschuwt hij. 'En nu stil, alstublieft. En... hou vast.'

Hij verwijderd het kapje.

Onmiddellijk weerkaatst het belichte beeld tussen een aantal spiegels binnen in de houten kist en het licht valt uiteindelijk ondersteboven op de geprepareerde zilveren plaat. De fotochemische reactie begint het moment vast te leggen.

De zes leden van de troep, de beschonken kapitein en zijn vijf mannen, staan bijeen onder een hoog oprijzende *pūri-ri*-boom op de rand van een vulkanische kegel met uitzicht op de baai van Auckland. Terwijl de reactie zich voltrekt, wordt duidelijk dat de daguerreotypist een aangeboren gevoel voor de regel van derden heeft, ook al heeft hij geen kunstopleiding gevolgd. Het beeld verraadt een gevoel voor verhoudingen dat bijna klassiek is.

Onder de boom kijken de zes soldaten in de lens in een esthetisch aangenaam gebogen halve cirkel. Een paar meter boven hun hoofd, vastgemaakt aan een lage tak van de hoge boom met een stuk Brits legertouw dat strak rond zijn nek zit getrokken, vormt een zevende persoon de top van deze zorgvuldig bedachte compositie.

De dode man is naakt, de gevangene werd uitgekleed en vernederd voor hij werd geëxecuteerd, als vergelding voor het feit dat hij beschamend lang aan de achtervolgende troep wist te ontkomen. Naast het touw om zijn nek zijn

zijn handen voor zijn borst samengebonden, zijn voeten bij de enkels. De man is Maori en de *tā moko*¹ die op zijn gezicht en lichaam zijn getatoeëerd tonen de tekenen van een hooggeboren leider. Hij heeft grijs haar, is in de vijftig en de lijnen die diep in zijn huid zijn gegroefd vertellen een verhaal over zijn afkomst, zijn status, de kennis die hij bezit, de *whakapapa*² die hem door de generaties heen is meegegeven.

Een *rangatira*, een hoofdman van hoog aanzien.

‘Hoe lang nog?’ brabbelt de kapitein.

‘Zwijg,’ blaft de daguerreotypist. ‘U zult een veeg op de bladzijde van de geschiedenis zijn!’

Na de benodigde zestig seconden gaat het kapje weer op de lens.

1 Tā moko – traditionele vorm van Maoritatoeages, die de status of sociale positie aangeeft

2 Whakapapa – genealogie, de bloedlijn

2

Hana

Honderdzig jaar later

Hana's handen zitten in de aarde. Waar ze die graag heeft. De grond in haar tuin is belachelijk vruchtbaar. Auckland is de eerste grote stad sinds Pompeï die op een actief vulkaanveld is gebouwd, en na millennia van woeste uitbarstingen zijn de tuinen in de centrale buitenwijken productief en weelderig. De keerzijde is dat er zich elk moment zonder waarschuwing een nieuwe scheur kan vormen; hele buurten kunnen dan in een paar uur onder een vloed van lava en as verdwijnen. Is al in geen duizend jaar meer gebeurd, maar voor een pessimist is dat des te meer reden om zich zorgen te maken. Het voordeel is dat de binnenstad van Auckland buitengewoon geschikt is om dingen te laten groeien.

De achtertuin is een oase, een stap terug naar een simpler wereld dan die waarin Hana zich elke dag begeeft. Niet zozeer een tuin als wel een miniregenwoud. Aspergebomen, vlas, een gerecyclede goudvissenvijver met waterlelies en waterkers. Er is een inheemse palm, een imposante, zeven meter hoge aan de rand van het terrein waar de burens aan die kant zo nu en dan kwade berichten over achterlaten, briefjes die Hana leest, opvouwt en in de kliko gooit.

De *nikau* is tachtig jaar oud, waarschijnlijk nog ouder. Hij woont langer dan wie ook in deze buitenwijk. Geen haar op Hana's hoofd die eraan denkt hem te snoeien of om te hakken alleen maar omdat de onlangs gevestigde accountants of architecten of wie dan ook een beter uitzicht willen.

Er klinkt gebrom van haar telefoon in de zak van de oude spijkerbroek die ze bij het tuinieren draagt. Ze negeert het, maar staat op, rekt zich uit en veegt haar handen af aan haar spijkerbroek.

Hana's ogen zijn donker, zo'n diepe tint dat het in bepaald licht amper te zien is of ze bruin of zwart zijn. De vege aarde die haar handen achterlaten zijn bijna even donker als haar ogen. Bijna. Een winde heeft zich een weg gewoerd door de takken van een bloeiend bosje *kawakawa*³. Daar zal ze iets aan moeten doen. Ze plukt een *kawakawa*-blad, een waar veel gaatjes in zitten. Ze herinnert zich het dorp waarin ze opgroeide, ver van Auckland, waar een oudere van haar stam een groepje jonge kinderen mee de bush in nam en hun leerde over de planten van het bos. 'De rupsen weten welke blaadjes het meeste goeds bevatten,' zei de oudere in *te reo Māori*⁴.

Dat was lang geleden.

Hana bijt in het blaadje dat ze vasthoudt, het blaadje dat vol rupsgaatjes zit. Het heeft een vertrouwd peperachtig smaakje. Het is lekker. Heel lekker. Ze kauwt terwijl ze in haar broekzak voelt en haar telefoon tevoorschijn haalt. Ze opent de nieuwe whatsapp.

Heb je de papieren gevonden?

Ze kijkt naar de woorden. Hana is een probleemoplosser,

3 Kawakawa – kleine inheemse Nieuw-Zeelandse boom waarvan het blad traditioneel wordt gebruikt voor medicinale doeleinden

4 Te reo Māori – de Maoritaal, die ook wel simpelweg 'te reo' wordt genoemd

iemand die het moeilijkste onderwerp onomwonden en zonder twijfelen aanpakt. Maar op deze vraag wil ze geen antwoord geven. Ze stopt de telefoon terug in haar zak.

Hana schopt haar schoenen uit bij de achterdeur.

Haar huis is pragmatisch. Uitgekleed en minimalistisch, het tegenovergestelde van haar oerwoudachtige tuin, een plaats voor een vrouw van achter in de dertig die heel tevreden alleen woont, een vrouw die waarde hecht aan ruimte en orde. Boven is de logeerkamer ingericht als studio. Hij is vol licht en het is de enige kamer in het huis die vol spullen staat. Opgerolde doeken op de vloer. Dozen met verf en penselen.

Aan de muur potloodschetsen. De tekeningen zijn knap gemaakt. Zorgvuldig, precies, met vaardige hand. Een reeks afbeeldingen van een meisje, die haar ontwikkeling van heel jong kind tot tiener volgen. Op de vroegste schetsen, waarop het meisje een baby is, is een paar keer een groep afgebeeld – een vrouw, een man, het kind. Als ze vervolgens een peuter en ouder wordt, verandert er iets. Nu is alleen het meisje afgebeeld, of het meisje en haar moeder.

Hana haalt in haar kamer beneden een doos onder het bed vandaan. Ze grabbelt door een stapel rekeningen en plukt een juridisch document van onderop.

Aanvraag voor de ontbinding van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap.

Ze houdt het document lang vast. Daarna stopt ze het terug onder de elektriciteitsrekeningen en schuift de doos weer onder het bed.

Er is een bepaald plekje waar Hana altijd probeert te zitten tijdens een proces. De familie en vrienden van de beklagde bezetten altijd de plaatsen het dichtst bij de beklagdenbank.

Niet de aangenaamste plek voor een politieagent, vooral niet de agent die het onderzoek leidde en de arrestatie verrichtte. Maar er is een fijn plekje, een paar meter bij de aanhang van de beschuldigde vandaan, waar je het gezicht van de beklagde van opzij ziet – het is verrassend hoeveel je kunt aflezen aan de hoek van een kaak, de knik van een hoofd, aan ogen die opkijken of op de vloer gericht blijven – terwijl je tegelijkertijd de advocaten en de rechter kunt zien.

‘Ik heb de goede plek voor u bezet gehouden, baas,’ zegt Stan als Hana naast hem komt zitten. Hana heeft alle tijd van de wereld voor de slungelige en vaak schutterige hoofdagent. Stan studeerde als beste van zijn jaar af, maar het maakt veel meer indruk op Hana dat hij weet dat de politie-school niet de ware wereld is en dat cijfers op een rapport geen bal waard zijn. Hij is een slimme, snelle leerling die zelfs wil leren.

De beklagde is nog niet naar de beklagdenbank geroepen, maar zijn familie zit al klaar. Ze wachten, net zoals Hana, terwijl de belachelijk dure advocaat die ze hebben ingehuurd zachtjes met hen praat. De deur van de publieke tribune gaat open en er komt een grote groep binnen, stil en respectvol. Een jonge vrouw, Ria, vergezeld door haar ouders, een man en vrouw van middelbare leeftijd, allen Maori. Pakweg een tiental familieleden is meegekomen om hen te steunen. Hana glimlacht hartelijk naar Ria en haar ouders die tegenover de familie van de beklagde zitten. Voor deze drie, de klager en haar moeder en vader, is het ergste voorbij en Hana is blij. Tijdens het proces zagen de moeder en vader hun dochter getuigen, de jonge vrouw sloeg dapper het aanbod af om via de videoverbinding haar verklaring af te leggen, stellig van mening dat de beklagde haar gezicht moest zien terwijl ze het hof vertelde wat hij haar had aangedaan.

Hana verzekerde de ouders dat het zwaar zou zijn. Het zou afschuwelijk zijn voor Ria. ‘Maar het maakt een verschil.’ En dat deed het.

In de getuigenbank toonde Ria zelfbeheersing. Kracht. Ze vertelde de jury hoe ze op een datingsite had gereageerd op het profiel van de jonge man en een goed gevoel had bij de berichtjes die over en weer gingen. Hij zat in het laatste jaar van zijn rechtenstudie, speelde rugby in het nationale team, maar hij leek niet arrogant of een hork te zijn; hij kon om zichzelf lachen. Ze sprak met hem af in de bar van een chic hotel, wat een veilige ontmoetingsplaats leek. Ze wist meteen dat ze zich had vergist. Het begroetingskusje in de lucht dat een onwelkome echte kus op de lippen werd. Hij zat naast haar, pal naast haar, been tegen been. Geen gevoel van persoonlijke ruimte. Een bepaald glimlachje op zijn gezicht dat niet zozeer hartelijk, als wel bezitterig aanvoelde. De jonge vrouw vertelde de jury dat ze het idee had dat hij ervan uitging dat ze seks zouden hebben, alleen maar omdat ze naar rechts had gewipet. Maar hoe slecht ze zich ook op haar gemak voelde, en dat deed ze, ze had een regel: zelfs als er nul chemie is, drink je beleefd een drankje. Etiquette. ‘Mannen hebben ook gevoelens,’ zei ze tegen het hof. ‘Je kunt op z’n minst iets met ze drinken. Eentje maar.’

Maar één drankje was genoeg. De bloedtest toonde later de aanwezigheid van een snelwerkend slaapmiddel aan dat op een of andere manier in haar mojito was terechtgekomen. Het was alsof ze buiten haar lichaam trad, vertelde ze, het werkte snel; ze probeerde naar het toilet te gaan, maar het kostte haar moeite op te staan. De rechtenstudent hielp haar naar de lift, zei dat hij haar naar de lobby beneden zou brengen, een Uber zou regelen en haar naar het ziekenhuis zou brengen. Maar toen de liftdeur dichtging, drukte hij niet op de omlaagknop. Hij drukte op omhoog. Omhoog

naar de kamer die hij van tevoren had geboekt. Tegen de tijd dat de liftdeur weer openging, kon ze niet meer praten. Ze kon nauwelijks lopen. Hij was een goede dertig kilo zwaarder dan zij, de zware botten en spieren van een stormramhalfback; hij droeg haar zonder de minste moeite van de lift naar zijn kamer. Als ze hem had kunnen krabben of stompen, had dat niets uitgemaakt. Toen ze bij de kamerdeur kwamen en hij de toegangskaart met datzelfde glimlachje door het slot had gehaald, kon ze niet eens meer haar arm optillen om het te proberen...

Hana zag Ria's moeder en vader zwijgend luisteren tijdens het proces. Ingetogen, waardig. Wat ze voelden, bleek alleen uit de kracht waarmee ze elkaars handen omklemden. Als zij in die positie was geweest – als haar dochter in de getuigenbank had gestaan, als Addison daar voor een zaal vol vreemden had staan getuigen hoe ze was bedwelmd, vernederd en verkracht – zou ze dan net zo kalm zijn geweest, vroeg ze zich af. Zo waardig als die twee? Kon zij elke ochtend naar een rechtszaal gaan en beleefd knikken naar de bloedverwanten van de man die al die dingen had gedaan, zoals Ria's moeder en vader deden, elke dag van het proces?

Dat was twee maanden geleden. De jury deed er drie kwartier over om terug te komen met het oordeel 'schuldig'. Voor Ria en haar *whānau*⁵ is het ergste voorbij. Het gaat nu alleen nog om de formaliteiten, een punt erachter. Het eerherstel van een formeel vonnis.

Beweging in de rechtszaal; verscheidene functionarissen maken zich klaar, de advocaat van de rechtenstudent neemt zijn plaats in, de officier van justitie kijkt Hana aan. Hana voelt getril in haar zak, een inkomende e-mail. De rechter

5 Whānau – familie

is nog nergens te bekennen, dus benut ze de mogelijkheid om op haar telefoon te kijken. Ze opent de e-mail, ziet dat de afzender slechts een reeks cijfers is, een anoniem adres. Maar er is een video als bijlage.

Ze zet het volume van haar telefoon op stil. Ze opent de video.

Op het schermpje loopt het beeld. Het is handheld, niet professioneel, 's nachts gefilmd, een doorlopende opname van een vervallen appartementengebouw dat Hana kent, allang afgekeurd, de afgelopen jaren overgenomen door daklozen en verslaafden. De plaatselijke bevolking noemt de plaats ironisch het Paleis. Ze ziet het beeld langzaam inzoomen op het haveloze gebouw, tot het ten slotte stilhoudt bij een bepaalde flat, de laatste flat op de tweede verdieping.

'Allen opstaan,' zegt de klerk plotseling. Hana zet de video op pauze. De rechter komt binnen. De beklaagde wordt geroepen; hij neemt zijn plaats in, ziet de bemoedigende glimlachjes van zijn familie. Hij draait zich even om en kijkt Hana recht aan. Er is een kilte in zijn ogen die ze eerder heeft gezien. Dezelfde kilte als toen ze bij hem thuis kwam om hem te arresteren. Het is niet aangenaam. Maar Hana is gewend aan niet aangenaam, en ze zal zich zeker niet laten intimideren door deze vent.

Ten slotte draait de rechtenstudent zich weer naar de rechter.

Hana kijkt weer naar het vreemde, verstilde beeld op de video. Het Paleis. Ze stopt haar telefoon weg. Ze zal dit, wat het ook mag zijn, later afhandelen.

'Patrick Jonathan Thompson, de jury acht u schuldig aan seksueel geweld,' zegt de rechter. 'Bedwelming. Uw acties zijn een laf en afschuwelijk verraad van een jonge vrouw en

haar recht om zonder angst een simpel sociaal contact aan te gaan.’

Terwijl de rechter spreekt, valt het Hana op dat zoveel aanwezigen in een rechtszaal uit dezelfde mal lijken te komen. Bij de politie is dat anders. Alle kleuren en maten weten bij de politie te komen, om hun eigen redenen, vanuit uiteenlopende achtergronden. Neem nou Hana en Stan, hier op deze bank – Hana, Maori, achter in de dertig, oorspronkelijk afkomstig uit Nergenshuizen, naar de grote stad gekomen toen haar dorp net iets te klein begon te voelen. Stan, halverwege de twintig, blond met sproeten en blauwe ogen, uit een uitgesproken grootstedelijk middenklassegezin. Maar de advocaat en de rechter zijn elkaars spiegelbeeld, beiden grijs haar, beiden uit hetzelfde hout gesneden. Mannen uit gerechtelijke dynastieën, die de familietraditie voortzetten en eruitzien alsof ze niet alleen aan dezelfde universiteit rechten studeerden, maar waarschijnlijk ook op dezelfde kleuterschool zaten.

‘Dit hof veroordeelt uw acties, meneer Thompson, in de krachtigste bewoordingen. Maar...’

Hana verstijft. Maar? Tot aan dat woord was dit een volstrekt verwachte inleiding. ‘Maar’ verandert alles op een manier die ze niet kan bevatten. Het is een rechttoe recht-aan zaak, daterape waarbij de dader een krachtig verdovend middel gebruikte om het slachtoffer te bedwelmen voor hij haar seksueel misbruikte – hoezo is er een ‘maar’?

‘Maar,’ vervolgt de rechter, ‘dit hof houdt in zijn vonnis rekening met verscheidene zaken die uw advocaat heeft aangedragen. We namen kennis van de dringende aanbevelingen van uw rechtendocenten. De hoge verwachtingen van uw toekomstige carrière in het tableau. Uw goede vooruitzichten als speler in het nationale rugbyteam.’

Hana voelt aan haar ene kant de moeder en vader van het

slachtoffer, hun verbijstering, waar gaat dit heen? Aan de andere kant groeit er een zelfverzekerd glimlachje op het gezicht van de rechtenstudent.

‘Dit is toch niet te geloven,’ fluistert Stan.

‘Ik ben tot de conclusie gekomen dat het beslist onrechtvaardig zou zijn u een gevangenisstraf op te leggen die vrijwel zeker zowel uw juridische als sportieve carrière zou verwoesten,’ zegt de rechter. ‘Ik veroordeel u tot twaalf maanden huisarrest, met een permanent verbod op contact met alle soorten media.’

Hana ziet de familie van de student in vreugde uitbarsten. Thompsons vader omhelst zijn zoon, een houdgreep. En ze ziet nog iets.

Heel even kijkt Thompsons moeder naar het slachtoffer en haar familie; haar blik ontmoet die van Ria, registreert de verwarring van de jonge vrouw, haar verbijstering, de uitspraak een heel nieuwe kwetsuur en trauma boven op wat er al eerder is gebeurd. Ze kijkt Ria lang aan en in haar ogen ligt iets wat op een verontschuldiging lijkt.

Daarna wendt ze zich af en omhelst haar zoon.

De officier van justitie komt naar Hana toe op de galerij.

‘Dit gebeurt niet echt.’

Toch wel. Het is al gebeurd.

Na afloop nemen de officier van justitie en Hana Ria en haar familie mee naar een vergaderzaal in het gerechtsgebouw, de officier doet haar best om hen te troosten, zegt dat ze in beroep zal gaan tegen de absurd milde straf, ze laat het er niet bij zitten. Zoals de moeder en vader al deden gedurende een proces waaraan ze niet actief konden deelnemen maar dat wel van grote invloed was op hun leven, zitten ze er ook nu zwijgend bij. Ria’s moeder houdt haar dochters hand vast, sommige familieleden rondom hen huilen zacht-

jes. De muffins en koffies to go die Stan heeft gehaald staan onaangeroerd op de tafel.

Hana zegt zachtjes: ‘Het is verkeerd. Helemaal verkeerd. Ik kan het niet geloven.’

Er worden bliken gewisseld tussen de familieleden. Ria’s moeder wendt zich tot Hana.

‘Als het andersom was,’ zegt ze. ‘Als een Maoriman dit had gedaan, en niet een bevoorrecht wit kind. Als het slachtoffer een *Pākehā*-meisje⁶ was geweest. Denk je dat die schoft dan naar huis zou gaan? Ik niet. Mijn dochter is voor de tweede keer verkracht.’

Hana zegt niets. Er zijn geen woorden die deze familie kunnen helpen bij de verwerking van het onrecht dat zo juist is geschied. Ria’s moeder staat op, haar familie dromt om haar heen. ‘Mensen zoals wij, wij slaan ons er wel doorheen.’ Ze trekt haar vest recht. Behoudt haar waardigheid. Ze pakt haar dochter bij de arm en leidt haar het zaaltje uit.

Bij de deur draait Ria zich om en kijkt Hana aan.

‘Je zei dat het een verschil zou maken,’ zei ze.

Hana loopt door de ondergrondse parkeergarage bij het hooggerechtshof, waar hun auto staat, terwijl Stan geduldig in de rij staat om het parkeerkaartje te betalen. Het is een paar uur later, maar Hana’s ongeloof over het vonnis is nog niet weggeëbt. De parkeergarage is een woud aan betonnen muren en vloeren en pilaren, Hana’s voetstappen weerkaatsen tegen de koude, harde oppervlakken. Tijdens het lopen wordt ze zich bewust van een ander paar voetstappen. Dan stapt er tussen twee auto’s vandaan een figuur naar voren.

‘Hoofdinspecteur Westerman.’

Het is Patrick Thompson. De rechtenstudent.

6 *Pākehā* – Nieuw-Zeelander van Europese afkomst

Hana werpt een blik over de rij geparkeerde auto's die hen van elkaar scheidt. Onder een plas koud, wit tl-licht staat Stan nu vooraan in de rij en stopt het kaartje in de betaalautomaat. Hij is zich totaal niet bewust van wat er aan de andere kant van de parkeergarage gebeurt.

Ze draait zich om om Thompson recht aan te kijken. 'Wat wil je?'

Hij glimlacht. Een glimlach die Hana inmiddels goed kent, de glimlach die hij in Ria's beschrijving had toen hij haar naar de hotelkamer droeg, de glimlach die Hana in de beklagdenbank zag toen Thompson naar het vonnis luis-terde. Ze krijgt een bittere, zure smaak in haar mond.

'Het is maar dat je het weet,' zegt Thompson, 'maar ze genoot ervan. Ze genoot van elke fokking seconde.'

Hana zou het liefst uithalen. Ze doet het niet. 'Blijf uit mijn buurt, meneer Thompson.' Met een grote wilsinspanning loopt ze verder naar de auto. Maar hij volgt haar.

'Ik heb je dochter gezien,' zegt hij tegen haar. 'Ik volg haar op Instagram, de mooie rapperchick.'

Maar nu staat Hana abrupt stil.

Aan de overkant van de parkeergarage haalt Stan het kaartje weer uit de automaat. Hij zoekt in zijn zakken naar zijn sleutels, zich er nog steeds niet van bewust dat er iets mis is. Thompson blijft stilstaan naast een betonnen pilaar en kijkt Hana aan. 'Misschien ga ik haar een privéberichtje sturen,' tergt hij haar. 'Ze zou zo te zien best mijn type kunnen zijn.'

De bittere smaak in Hana's mond is nu bijna ondraaglijk, en voor ze er erg in heeft, balt haar hand zich tot een vuist om de kraag van zijn overhemd en duwt ze hem hard tegen de pilaar. 'Klootzak die je bent.' Ze herpakt zichzelf en laat hem los, maar ze had dolgraag meer gedaan. 'Kom niet aan mijn dochter, kom niet aan mij.'

Thompson glimlacht weer. ‘Jij wilde me naar de gevangenis sturen. Jij probeerde mijn leven te verwoesten. Maar weet je? Ik ga het jouwe verwoesten.’

Voor Hana weet wat er gebeurt, b́am, slaat Thompson met zijn gezicht tegen de pilaar. Bloed stroomt uit zijn neus. Het geluid van naderende voetstappen. Stan komt van achter een rij geparkeerde auto’s vandaan en ziet de rechtenstudent, het bloed bedekt nu de voorkant van zijn overhemd.

‘Ze is fokking gestoord, man,’ zegt Thompson tegen Stan. ‘Ze is totaal losgeslagen. Ze zou gearresteerd moeten worden.’

De onherkenbare politieauto rijdt weg uit de parkeergarage. Stan heeft niet gezien wat er is gebeurd. Hij gelooft natuurlijk wat Hana hem heeft verteld, onvoorwaardelijk. Maar hij heeft het niet met zijn eigen ogen gezien. Hana weet dat het haar woord tegen dat van Thompson is. Precies wat hij wilde.

Haar hand is nog steeds beverig als ze op haar telefoon kijkt. De video die haar anoniem is opgestuurd, staat nog steeds op pauze. Ze kijkt even naar het vreemde beeld van de vervallen slaapplek, het Paleis. Dan sluit ze de video af.

Terwijl Stan rijdt, kijkt Hana naar de straten die voorbijkomen. Ze vraagt zich af hoe het gedoe met de student zich zal ontwikkelen.

Geen enkel scenario ziet er goed uit.